

Ludvík XIV. se narodil 5. 9. 1638. Jeho otec byl Ludvík XIII. z rodu Bourbonů a jeho matka byla Anna Rakouská z rodu španělských Habsburků. Ludvíkovým bratrem byl Filip Orleánský, který vládl po smrti Ludvíka XIV., než se ujal vlády Ludvík XV.). Zemřel 1. 9. 1715 ve Versailles

Když roku 1643 zemřel Ludvík XIII., stal se Ludvík XIV. v pouhých čtyřech letech francouzským králem. Zprvu vládla za nezletilého syna jeho matka Anna spolu s mocným královským rádcem a kardinálem Julesem Mazarinem. Roku 1661 však Mazarin umírá a královskou moc přebírá Ludvík. Ludvík XIV. se stal dovršitelem francouzského královského absolutismu. Veškerá moc tedy byla soustředěna do rukou panovníka, který se opíral o armádu, církev, policii a státní úředníky. Na pomoc si přizval také vynikajícího rádce a úředníka Jena Baptista Colberta. Zřejmě podle toho, jak Ludvík k vládě přistupoval, mu je vkládán do úst údajně jeho nejslavnější výrok: „Stát jsem já.“ Zda skutečně tuto větu vyslovil, se historikové přou dodnes. Jeho korunovace na francouzského krále proběhla v roce 1654. Již Mazarin sice v podstatě zničil politickou opozici vůči králi, ale stále existovalo mnoho problémů, které mohly Ludvíkovu moc ohrozit. Byla tu odbojná města jako Orléans nebo Bordeaux, která se přikláněla v případě sporů na stranu šlechty. Tehdejší Francie byla také státem, jehož hranice se neustále měnily pod vlivem mezinárodních sporů a válek. Navíc velká část francouzského obyvatelstva francouzsky vůbec nemluvila. Ludvík měl tak za úkol posílit vnitřní jednotu státu. To ovšem způsobilo konflikt s mnoha mocnostmi Evropy. Ludvík XIV. se oženil s Marií Terezií Habsburskou, tedy se svou sestřenicí z matčiny strany, a měli spolu šest dětí. Tento sňatek sjednal ještě kardinál Mazarin.

V hospodářské oblasti král podporoval rozvoj manufaktur a snažil se docílit aktivní bilance v zahraničním obchodu – tzv. merkantilismus. Co se týče náboženské politiky, Ludvík měl za cíl dosáhnout nezávislosti francouzské církve na papeži. Snažil se také o kontrolu státu nad náboženstvím, což dokazuje zrušení ediktu nantského, vydaného roku 1598 Jindřichem IV., který zaručoval francouzskému obyvatelstvu náboženskou svobodu. Ludvík se tímto krokem pokusil o sjednocení víry ve Francii, která měla být katolická. Je pravdou, že velmi snížil počet protestantů ve své zemi, ale také to znamenalo odchod asi 200 tisíc obyvatel, kteří našli útočiště v okolních protestantských zemích.

Již za vlády tohoto panovníka se Francie dostávala do finančních problémů. Jednou z jejich hlavních příčin byl téměř nepřetržitý „řetězec“ válek, na kterých se Francie účastnila. Příkladem je holandská válka, devítiletá válka nebo válka o španělské dědictví vedená v letech 1701-1714. Její příčinou byl spor o nástupnictví na španělském trůnu poté, co roku 1700 vymřela španělská větev Habsburků, jejímž posledním mužským členem byl Karel II. Španělský. Králem se přeci jen po dlouhém úsilí stal králův vnuk Filip, ale pod podmínkou, že se obě země nespojí. Další příčinou neutěšeného finančního stavu francouzského království byl i nákladný život, který sám panovník a jeho dvůr vedl.

K odvrácené straně královy politiky také patří fakt, že se Ludvíkovi nepodařilo prosadit na anglický trůn katolík Jakuba Františka Stuarta, který byl synem sesazeného anglického krále Jakuba II., který byl Ludvíkovým bratrancem. Další krizí prošla Francie roku 1709, kdy udeřily silné mrazy, které zapříčinily v následujících letech neúrodu a hladomor. Další ránou pro Ludvíka XIV. bylo úmrtí jeho jediného legitimního syna a následníka trůnu Ludvíka. Nástupnictví tak přešlo na Ludvíkova vnuka, Ludvíka, vévodu burgundského. Ten však roku 1712 umírá a ve stejném roce zemřel i další, v pořadí

třetí následník trůnu, teprve pětiletý králův pravnuk, Ludvík, vévoda bretaňský. Na trůn nastupuje **Ludvík XIV. (1710-1774)** – pravnuk Ludvíka XIV.

Ludvíkovi XIV. se začalo říkat „král Slunce“. Zřejmě existuje více důvodů, proč začal být francouzský král takto označován. Do svého znaku si dal slunce. Je známo, že on sám i celý jeho dvůr žil v obrovském přepychu na zámku ve Versailles, který nechal postavit. Král se velmi věnoval kultuře. Je také považován za zakladatele klasického baletu. Na jeho dvoře našel útočiště i dnes významný divadelní dramatik Moliere. Z Ludvíkovy podpory se těšila také věda.

Ludvík XIV. zemřel **1. 9. 1715** ve Versailles na gangrénu. Je pohřben v katedrále Saint – Denis v Paříži. Ludvík vládl 72 let a stal se tak nejdéle vládnoucím panovníkem v historii Evropy vůbec.

Literatura a internetové zdroje:

- Jiří KOVAŘÍK, *Ludvík XIV. Život, doba a války krále Slunce*, Praha 2013, s. 558.
- Francois BLOCHE, *Za časů Ludvíka XIV.*, Praha 2006, s. 292.
- www.wikipedia.cz
- www.britannica.com

Doba vlády [14. květen 1643](#) – [1. září 1715](#)
(72 let)